

לחגי החירות שלהם יצנו בפירוש שהבעלות על הכותל שייכת להם. ומובן מאליה. שלא נשארה להשופטים שום אפשרות משפטית אחרת, מאשר לפסוק שהבעלות שייכת להמושלמים התובעים את הבעלות.

כי איך אפשר אחרת?
זה טוען: "כלו שלי".
וזה טוען: "כלו לא שלי".
אז מובן שהצדק עם זה שטוען: "כלו שלי" וכשהבר השופטים בא לידי מסקנה זו, שאין לנו בעלות על הכותל — אז בתור תוצאה ישירה מזה (סוף בעמוד ד')

ברכה לבבית
לחבר הועד של "התושב" מר יוסף וויינברג ורעייתו ליום רחמינות רחוק מצורח של בנו מר משה ניי ואנו מאחלים לו שיזכה לגדלו ולחנכו בתור "תושב" נאמן ולוחם אמיץ בעד ארצנו ועמנו. ועזי הסתדרות "התושב"

הזמנה לבר-מצוה
הגעו מבקשים את כל ידידנו ומכרינו להשתתף בחגיגת הבר-מצוה של בנינו היקר מר משה ניי שתהיה איה ביום ד', ב' תמוז תרצ"א בביתנו בבית ישראל בכל הכבוד יוסף ופנינה וויינברג

בית
הגעו מבקשים את כל ידידנו ומכרינו להשתתף בחגיגת הבר-מצוה של בנינו היקר מר משה ניי שתהיה איה ביום ד', ב' תמוז תרצ"א בביתנו בבית ישראל בכל הכבוד יוסף ופנינה וויינברג

בינתיים שיזנה המצב: באו מאורעות אב, תעליה פסקה. פספילד וזשילס פועלים בשביל להפסיק לנו את כל הגשרים לתקוננו. ועדת הכותל פסקה כרצון אגודת ישראל. לתקציבים אין סכויים. ערך הכסאות של משרדי הרבנות ירד. ועדי השחיטה קיימים גם אצל אגודת ישראל. הכחות החשוכים גברו. ומולם גרם להם ל"חרדים" אלה שכבסם עלה לא רק בארץ ישראל. כי גם בארצות הגולה והם השולטים שם בקהלות. באותן הקהלות שיש להן באמת איזה כח שהוא של שליטה. והמניות של "אגודת ישראל" עלו. וכנהוג בישראל, אם חנותו של מי שהוא הצליחה צריכים לפתוח עוד חנויות דומות לאלו. וכיון שה"דת" אצל אגודת ישראל היא סחורה, מודע לא יסחרו בה גם תלמידי ישיבת קוק? והמזרחי? הלא על הדת קיומו ודרדקי ה"נתיבה" — הלא הם ה"אובד הסוציאליסטי-דתית"!

והתחילה ההתחרות בעסקי הדת. כלם צועקים ומכריזים על סחורתם: וכל אחד משתדל לצעוק בקול יותר רם, בכדי שיתחשבו עם "דתיותו" דוקא. וכשאגודת ישראל

ומדוע לא יבינו זאת החרדים שלנו — ש"ד"ר בדרך. הנה לא יסגר יותר בבתי מדרשות בשביל ללמד "משניות" או "עין יעקב". האם טוב יהיה יותר — אם הנוער יבקר בשבתות את בתי המיסיון, כנהוג עכשיו בירושלים? האם לא יהיה יותר טוב — אם יעברו על זה בשתיקה, ו"מוסב" שיהיו שונגין ואל יהיו מזידין. ובינינו לבין עצמנו: האם באמת אסור לשחק בכדור רגל בשבת? היש באמת איזה מראה מקום לזה? מובן שאין אני סומך ביותר על אותו הרב הנאור מדואר היום, שמצא בפרוש שכדור רגל מותר דוקא. בזמן שנכתב השלחן-ערוך שלנו עדין לא היה במציאות אותו הכדור רגל דמתקריא "פוטבול" בלעז, ומובן שלא היה מקום לא לאסרו ולא להתירו. ואם אתם, הרבנים והחרדים לא תכריזו על ה"איסור" — אז לא יהיה מקום ל"חלול". אלא מאי? אגב המשחק של כדור רגל מתעוררות שאלות דתיות אחרות. מסוג ה"סיגים" כגון: עשיית גומות ברגל אגב ריצה, או העברה מרשות היחיד לרשות הרבים במקרה שהכדור טועה ועף מחוץ לגבול. (סוף בעמוד ב')

העובדה שהספרים העליונים עין מן נאמו ובמעשים האפילו עליה, אומרת: דרשוני! המה ראו שהמועמד האמתי של שתי הסיעות האלו, איננו מתאים כנראה לרוחם, שמו לאל את מצפונם ועשו מה שעשו להפקת זממם, מבלי להתחשב לא עם היושר ולא עם האמת, אלא לנהוג שרות של דובו והאין זו שערורייה (סוף בעמוד ב')

המשתוקק למקום מנוחה ואויר צח
י פ נ ה
לפנסיון "כרמי" תלפיות
טלפון 343
לרגלי פתיחת גנת הקיץ
יסודרו נשפי רקודים על גג הפנסיון
בכל מוצאי שבת
תזמרת ורדיו בעזרת מגביר קול
הכניסה חפשיית

כה אמר עזמות:
כך זה יום יום!
עזרים כל הפקידים וכל הפועלים, כל הסוחרים והקלמלאכה ואפילו כל המנהלים בארצנו להשאר בזמן הזה בלי עבודה — הוץ סרי קטנות, שחרי הקביה אינו מניח את יראיו ומזמן לי בכל ערב-שבת-קדש וזמר בשמחה ואלו הפנים. ואילו רמסתינא הייתי וקבר כי כל הפרדם וכל המקרה ה"לא-מחור", שודקו בשבת זו במגרש המכבים בקירנו, לא כאו ולא בשבילו, כלומר בשבילכם אתם, הכיבי הקוראים. וכחמה שידע אני בכם כי מצפים תנכם ליום הששי כדי לקחת ממני מה אירע שם לכל פרטיו הקדוקים, הזמנם ראי הוא הדבר להתקרב עליו קצת ולכאר אותו ולכרר לפי שלא היה שם בשעת מעשה פי ודיב כחבר-ביתו, ע"כ גייסתי הפעם שנים מתבחר-העסקים שלי, אחד חרד ואחד מכבי, לשווי המשקל, למן יצא הרפורם שלי כשר. לכל הצדדין...

החם, רכוחי, שכן לכם פה עמתי ועל ידי כהצני נחן עגולה — כך, כך — ועשו אזניכם כאפרכסת לשמך כי אין לו לעזמות אלא מה שקנינו ראוה ואזניו שומעות, והלם אל נא תקרבו ביותר אל רגלי הפצועה, שנפגעה באבן כשדה הסערפת, והאבן נזרקה לא קיי ירדים (ואולאר, בלעז) כפי שהמכיר לי רי יתקף מאגרי אלא זו היתה אבן קורדית, שכלות את סלולתה באסנתה ועשתה חכורה ברנל, כי זהו החמא תנשו בצדו ובסקומו מחסת שכתתי את רגלי מתלפיה לבית-ישראל מחלן כמה החומי שכתה הכל בשביל כדור תרנל וסוב שאין משחקים כבור-הראש... — ויפלהנא לי הרב אוסמורובסקי אם

אגיד לו כעדר-ראיה כי החרדים שלו זרקו אבנים על ראשי הפושעים ולא מסרחק של קשרה סתד, כפי דברי הכחשתו, אלא הרבה פחות מזה. ומכשרי אחזה... (נאנכ שמעתי כי הרבנים נתנו היתר לחרדים לזרק אבנים על העכבריינים בשבת הכאה. — קת לעשות תפרו תורתך... ואם חברי, הסכבי" נכונים לחבק את הרב אוסמורובסקי למשפט-השלום בגלל האלות והקללות והחרמות. שבסכתכו הגלוי, הרי אני דורש מאתו פצוויים, צעה בשבת שבת ורפוי על הפצע של ולמה דוקא מסנו? — מפני מעשה שהיה. בערב שבת קדש הלך הרב המורחי בשליחות מצוה עם כיכ הפועל-המזרחי אל מים המושל. בעירנו מיסטר סולמן (לא מילמן!) ודרשו ממנו בשם הדת ובשם התורה ובשם כל ישראל לאסור את משחק כדור-הרגל בשבת-קדש. וכדי לעשות עליו רשם הוסיף תוך-כרידכו כי אם ישחקו הצעירים בשבת תהיה שפיכת-דמים רחמנא-ליצילן, מחמת שנכוננים הם להלחם עם הסכבי עד ויכולא בתרייתא. על זה ענה להם המושל בקרירות כי אין רין ספורש בשלחן-ערוך הקותומני והאנגלי אשר יוכל לאסור את המוטבאלי בשבת או ביום אחר, אבל יש חוק אחר בארצנו. שכל מי שכא לרשות לאיים כ"שפיכת-דמים" וכיוצא בזה רינו לאסור אותו תומי לזמן של 48 שעות... לשטע דבורים כאלה. התחיל זקנקנו האפיר של הרב המורחי רעד ספחד וארכוכותיו הקצרות רא לדא נקשן ובך-ליותו הנכור — כך סמפרים — היה זקוק בשעת-מעשה כמעט למכנסים אחרים... והיתי לו לאחינו יעקב איש-הכינים, שידע להציל את המצב והמכיר למושל כי שפיכות-דמים" זו היא רק לתפארת-הלשון אבל כוונתם של סקלת

הרכנים היתה להגיד שיעמידו "משטרות הסכרה", לחסבר כשיח-שפתים ובקול-קול יעקבי, אבל לא בתכונת-ירום, כמו שלמרנו טהשכיותו, להכריז...
* * *
ואחכ"י התהלכו בערב שבת קדש מגוי אל גוי. שלשת הרבנים הנרולים הלכו אל הנציב ויצאו כלעמט שכאן, בידוע, והאגודיסטים רצואל האפטריוארך הארמני ובקשו ממנו למען השם להשיע על הצעירים מכני רחו ואסנתו שלא יצאו אל מגרש הסכבים לשחק עם היהודים בשבת. תכוסר חוקן נעתר מיד לבקשתם ואמר: חליצה לנו לגרום קטנות בין אחים, אבל יש כאן דראידס-מינא. הן לפי התקנות של המשחקים מושל קנס של 10 לאיי על הצד שאינו מופיע למשחק ומחילן יקחו צעירינו לשלם את הקנס הזה?
— אנתנו נשלם את החצי! — קנו האגודיסטים פה אחד סכלי חשוב הרכה, ורפקו על כיסם בידיהם. אם לא נותנים ליעקב נותנים לעשו; בשביל "המכבי" אין כסף. ובשביל הנויים יש ויש...
* * *
מדרה של משלחת. משלחת אחרת, לא של המורחי ולא של הרדים אמתיים כי אם של רודפי שלום וסתווכים שנמנו מטעם הועד הלאומי, הלכה לא אל הנציב ולא אל המושל ואף לא אל הגלח"י כי אם התיצבה לפני ה. מ. נתנאל הראשון, יודי הועד המקומי של "המכבי" בכבודו ובעצמו. כדי להתחנן לפניו שיאכה לחכות במשחק עוד שבת אחת עד אשר יבואו לידי הסכם ופשרה ולא יהיה חלול השם, והוא באחת: לא ולא! פוטבאלל דוחה שבת! ולא עוד אלא שאם יאסרו

עליהם את המשחק במגרש הסכבי ילכו לשחק אצל Y.M.C.A.
— נו, ודעת הקהל? — ניסו לשאול מאתו.
— מי זה דעת הקהל? — נזקק הסכבי הנתנאלי — דעת הקהל? — זה "אנתנו!" (וכשעת דבורו הכה באצבעו על לוח לבו. L'état c'est moi! — סרדינה — זה אני! — כך נזקק פעם סושל גדול וחזק בצרפת והיתה לו ספלה...
— אנתנו! — אלה הם תריסר כחירים קטנים, חצים לבושים שחורים וחצים תכלת-לבן, שהם סתקששים לשחק דוקא בשבת-קדש. בחינת, יהנ ואל יעבור! ואם לא תנידו בנת — אנלה לכם סוד סן החרד כי בשבת הקודמת בטלו את המשחק של הסכבי לא חליצה מפני רכבי שלום, ולא חויש מפני סדת הסכלנות והסתנינות אלא מפני טעם אחר פשוט וצנוע: אחרים סתמתונים שבסכבי התביאו את הסכנסים ואת הנעלים של תריסר הבחורים לפני המשחק ונאלצו הסשחקים לשבות בעל כרחם...
והסכבי הגדול, חיויר שבקיר הכירה, ספר לחברי המשלחת סחון גדלות ויהירות כי הלך אל הסשטרה לדרוש שוטרים לשמירה בשבת וענה לו ראש הסשטרה כזו הלשון: הן בשבת הקודמת באתם אלי ודרשתם ממני שוטרים רוכבים דוקא וכשבאו אל המקום מצאו כי קשיתם שלום ביניכם, ונשארו בלא תחזית עבודה? ועל זה ענה לו הסכבי בטוחות ונמרצות: אין דבר! הריני מכטיח לכם כי הפעם תהיינה יריכם מלאות עבודה — Plenty of work.
אכן, יודעים הם חברי "המכבי" ומרגישים הם כחוש כי הפעם יוכלו להגיד כמו בני דורנו כשעתם: אל דאולה סקאנה".

ולא לחנם לא הקיז נתנאל לברך את סר אסקא בעל המרכז המסחרי בירושלים בשם המכבי, כי יודע הוא ככיו יודעים כלנו שנהורא סקליא כבריות גופא אבל לא כבריינות...
* * *
ועוד משלחת חשובה שלא הצליחה. בשעה שתאלוף כיתורת ישב בחדרו והביט בקנאה דרך האשנב אל מגרש הפועלי שמשחקים בו ככדור-רגל בשבת בפרהסיא, בשעה זו נתקורר כך-צב ורץ כצבי אל מגרש הסכבי והתרה בהם מטעם הוועד הלאומי שלא ישחקו ושאהריות הרברים מוסלה עליהם והקולר יהיה תלוי כצארם. והעויד תוכרכני אסר לו כפה מלא: כרה דודי, כרה לך כצבי, אין כאן סקוסף ולא ידעתיך. לך אל "הפועל" ותוציא שם את נורתך אל הפועל... ואמנם, חברי "הפועל" צדיקים גמורים הם, שסלאכתם נעשית על ידי אחרים, המכבי עיסד בפרץ ומסכן את נפשו להשיג תקציב של 600 לירות לשנת והרי מזה קבל הככבי רק 360 לאיי והפעל 240 לאיי לשנה. ועכשיו כשבא בן צבי לככבי בשליחות-מצוה שחקו להם חברי "הפועל" והכדור התגלגל באין ספריע ואין סכלים דבר, אין סוחה ואין פויצה פה ומצפצפה, כאילו לא סכלל ישראל הם ואין אבני הקורדים שולטות בהם...
* * *
בפרע פרעות באגודת ישראל וכתחננד עם קרושים הנעתי למגרש המכבי וראיתי שם מה שלא ראחה שפחה על הים. וכמה שראיתי טראני-קוסיריות בימי חיי לא ראיתי כזו שלמול בית ישראל...
שערו בנפשכם: על חכבר שליך המגרש עסדה (סוף בעמוד ד')

